

Sygn. akt IV Ca 294/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Bożena Kulczycka

Sędzia SO Małgorzata Truskolaska-Żuczek (spr.)

Sędzia SR (del.) Małgorzata Kamykowska

Protokolant Magdalena Wierzchowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 listopada 2015 r. w W.

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W. (dawniej – (...) S.A. z siedzibą w W.)

przeciwko A. H., E. H. (1), S. H., E. H. (2) i C. T.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie powodowej miasta (...) W.

o eksmisję i zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w W.

z dnia 21 maja 2014 r., sygn. akt II C 1014/12

1. oddała apelację;

2. zasądza od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz A. H. kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Małgorzata Kamykowska Bożena Kulczycka Małgorzata Truskolaska-Żuczek

Sygn. akt IV Ca 294/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 21 maja 2014 r. Sąd Rejonowy uchylił wyrok zaoczny z dnia 05 sierpnia 2003 r. i oddalił powództwo o eksmisję oraz umorzył postępowanie w zakresie żądania zapłaty kwoty 11.862,65 zł (pkt I), oddalił powództwo co do żądania zapłaty kwoty 2.480,75 zł, w pozostałym zakresie umorzył postępowanie wywołane powództwem o zapłatę kwoty 4.085,22 zł (pkt II) oraz zniósł między stronami koszty procesu (pkt III).

Sąd Rejonowy wskazał, że pozwani wywodzili tytuł prawny do zajmowania lokalu z umowy najmu lokalu zakładowego łączącej A. H. z poprzednikiem prawnym (...) S.A. w W.. Stosunek pracy został rozwiązany dnia 16 lutego 1996 r.; jako przyczynę wskazano rażące naruszenie obowiązków pracowniczych przez A. H. (m.in. popełnienie przestępstwa

przeciwko mieniu na szkodę pracodawcy). Prawomocne wyroki w sprawie karnej oraz pracowniczej w sposób wiążący wskazywały, że rozwiązanie stosunku pracy, jak i zarzuty stawiane A. H., były niezasadne.

Niezależnie od wieloletniego sporu przed Sądem Karnym, jak i Sądem Pracy, strona powodowa pismem z dnia 17 lipca 2002 r. „z ostrożności procesowej” zawiadomiła najemców o zamiarze wypowiedzenia stosunku najmu. Wyrażonego wypowiedzenia jednakże nie dokonano przed wniesieniem pozwu. W pozwie, jako podstawę utraty przez pozwanego tytułu prawnego do lokalu, wskazano rozwiązanie stosunku pracy. Sugerowano, że żądanie eksmisji spowodowane było zaległościami w płatnościach za korzystanie z lokalu.

Pismem z dnia 30 maja 2012 r. strona powodowa ponownie wezwała do zapłaty zadłużenia, ostrzegając o zamiarze wypowiedzenia najmu. W piśmie z 06 sierpnia 2012 r. zawarto oświadczenie o wypowiedzeniu najmu z powodu zaległości w płatnościach.

Sąd Rejonowy wskazał, że strona powodowa nie udowodniła zaległości pozwanych w opłatach i jej wysokości. Przeprowadzony w sprawie na tę okoliczność dowód z opinii biegłego z zakresu księgowości nie został uznany za dostateczny do przyjęcia tej kwestii za udowodnioną. Biegły przede wszystkim pracował w oparciu o „szczątkową dokumentację odtwarzaną na podstawie kartotek”. W ocenie Sądu ustalenia dokonywane w oparciu o wtórną dokumentację księgową (kartoteki) były niewiarygodne z uwagi na brak pełnej dokumentacji źródłowej. Dodatkowo, jak wielokrotnie wykazywała pozwana E. H. (1), strona powodowa na podstawie danych z kartotek wystawiała pisma sprzeczne ze sobą co do kwot. Na podstawie tych samych danych z kartotek biegły dokonał innych ustaleń niż strona powodowa, w szczególności - zgodnie z jego obliczeniami - na koniec czerwca 2012 roku zaległość pozwanych nie przekraczała należności za 3 pełne okresy płatności, a przy zastosowaniu innej metodologii obliczeń (z uwzględnieniem wcześniejszych bilansów otwarcia) zaległość na koniec czerwca 2012 roku wynosiła 6.986,82 zł i przekraczała (również w sierpniu 2012 roku) należność za 3 pełne okresy płatności. Ponadto biegły odmiennie obliczył korektę z tytułu niezasadnie żądanej dwukrotności czynszu (zdaniem biegłego strona powodowa mogła dokonać niższej korekty).

Sąd wskazał też, że strona powodowa nie wykazała prawidłowości ustalania wysokości czynszu najmu. Zgodnie z art. 8a ustawy o ochronie praw lokatorów (wcześniej art. 9 tej ustawy, a jeszcze wcześniej art. 23 ustawy o najmie lokali i dodatkach mieszkaniowych) nie było możliwe swobodne kształtowanie wysokości czynszu przez wynajmującego. W szczególności zaś konieczne było przestrzeganie 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia. Strona powodowa nie wykazała np. kiedy i w jaki sposób doszło do wprowadzenia ostatniej stawki czynszowej 5,23 zł/m². Podobnie nie zostało wykazane prawidłowe wprowadzenie stawek czynszowych za inne okresy ujęte w kartotekach. W konsekwencji nie można było uznać twierdzeń o zaległościach za udowodnione co do wysokości.

Sąd Rejonowy uznał, że powództwo nie mogło zostać uwzględnione. Pozwani kwestionowali prawidłowość obliczeń strony powodowej i domagali się dokumentów źródłowych (czyli również umów i wypowiedzeń stawki czynszu), których brak skutkować musiał uznaniem powództwa za nieudowodnione, zarówno co do żądania zapłaty, jak i żądania eksmisji.

Sąd wskazał, że obowiązujące przepisy wykluczają dowolność wynajmującego w kształtowaniu czynszu i w rozwiązaniu stosunku najmu.

Przesłanką do rozwiązania stosunku najmu, zgodnie z art. 11 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie praw lokatorów, jest pozostawanie w zwłóce z zapłatą czynszu lub innych opłat za używanie lokalu co najmniej za trzy pełne okresy płatności, pomimo uprzedzenia na piśmie o zamiarze wypowiedzenia stosunku prawnego i wyznaczenia dodatkowego, miesięcznego terminu do zapłaty zaległych i bieżących należności. Strona powodowa nie udowodniła, że pozwani w czerwcu i w sierpniu 2012 r. (drugie uprzedzenie o zamiarze wypowiedzenia najmu i pierwsze wyraźne wypowiedzenie najmu) pozostawali w takiej zwłóce. Nie została zatem udowodniona skuteczność tego wypowiedzenia.

Sąd wskazał, że pozew może zastępować wypowiedzenie stosunku najmu, konieczne jest jednak wyczerpanie ustawowych przesłanek wypowiedzenia (art. 11 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów), tj. musi być zachowywana

forma pisemna oraz musi być podana przyczyna wypowiedzenia. Pierwotny pozew spełniał te kryteria – jako podstawę prawną żądania eksmisji wskazywał art. 11 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie praw lokatorów. Żądanie to, niezależnie od nieudowodnienia wysokości zadłużenia na datę uprzedzenia o zamiarze wypowiedzenia czy doręczenia odpisu pozwu, nie mogłoby zostać uwzględnione. W tym przypadku było bowiem sprzeczne z zasadami współżycia społecznego (art. 5 kc). Poprzednik prawny strony powodowej w sposób nieuzasadniony rozwiązał dyscyplinarnie umowę o pracę i oskarżył A. H. o popełnienie przestępstwa, pozbawiając go tym samym źródła zarobkowania, a potem usiłował uzyskać z niezasadnego postępowania dalsze korzyści (w postaci zwrotu nieruchomości nieobciążonej lokatorami).

Sąd Rejonowy uznał także, że ustanie stosunku pracy nie prowadziło do automatycznego rozwiązania umowy najmu. Zgodnie z art. 58 ust. 1 ustawy o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych, umowy najmu dotychczasowych mieszkań zakładowych, bez względu na ich treść, stały się bowiem z mocy prawa umowami zawartymi w rozumieniu ustawy na czas nieoznaczony, chyba że ich najem również po wejściu w życie ustawy będzie związany ze stosunkiem pracy. W takim wypadku umowa stawała się umową na czas oznaczony. Oznaczało to konieczność pisemnego wypowiedzenia stosunku najmu; samo rozwiązanie stosunku pracy z A. H. nie było wystarczające do zakończenia najmu lokalu.

Sąd wskazał zatem, że strona powodowa nie udowodniła wysokości dochodzonego roszczenia. W razie sporu między stronami konieczne jest w szczególności przedstawienie dokumentów źródłowych, tj. umowy najmu oraz kolejnych wypowiedzeń stawki czynszu, tak by możliwe było zweryfikowanie zachowania norm prawnych wprowadzających ograniczenia w swobodzie podwyższania czynszów. Z tego samego powodu za nieudowodnione Sąd uznał istnienie po stronie pozwanych zadłużenia uzasadniającego wypowiedzenie stosunku najmu w trybie art. 11 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie praw lokatorów.

Wobec skutecznego cofnięcia pozwu o zapłatę zarówno kwoty 11.862,65 zł, jak i ponad kwotę 2.480,75 zł, umorzono postępowanie w tym zakresie. Z uwagi na rozstrzygnięcie w wyroku zaocznym o żądaniu zapłaty 11.862,65 zł, jak i eksmisji, konieczne było uchylene tego wyroku i orzeczenie o tych żądaniach w wyżej opisany sposób na podstawie art. 347 kpc.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 100 kpc wskazując, że w toku sprawy strona pozwana regulowała zaległości w płatności czynszu, przez co cofnięto powództwo o zapłatę co do większości dochodzonych kwot. Nie można było jednak uznać w tej sytuacji, że powódka przegrała sprawę w całości.

W złożonej apelacji powódka zaskarżyła wyrok w zakresie pkt I w części uchylającej wyrok zaoczny z dnia 05 sierpnia 2003 r. co do eksmisji, w zakresie pkt II w części oddającej powództwo co do żądania zapłaty kwoty 2.480,75 zł oraz w zakresie pkt III w całości.

Skarżąca zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 8a ustawy o ochronie praw lokatorów, poprzez błędną wykładnię tego przepisu polegającą na przyjęciu, że każda zmiana stawki czynszu dokonana w kwocie wyższej niż przewidziana w w/w przepisie (art. 8a ust. 4) jest nieważna, nawet jeśli najemca nie kwestionuje wysokości czynszu na podstawie art. 8a ust. 5 w/w ustawy, a w konsekwencji zastosowanie przepisu w stanie niniejszej sprawy jako uzasadnienie okoliczności, że powódka nie wykazała wysokości czynszu; art. 6 kc poprzez jego niewłaściwą wykładnię i błędne uznanie, że to na powódce ciąży dowód kwestionowania podważenia wysokości należności czynszowych w trybie art. 8a ust. 5 ustawy o ochronie praw lokatorów, chociaż to pozwani wywodzą skutki prawne z ewentualnych nieprawidłowości związanych z wypowiedaniem należności czynszowych; art. 11 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie praw lokatorów, poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że brak było podstaw do wypowiedzenia pozwanym umowy najmu, chociaż zadłużenie pozwanych z tytułu zajmowanego lokalu przewyższało trzymiesięczną należność czynszową; art. 5 kc poprzez jego zastosowanie i wskazanie jako podstawy oddalenia powództwa o eksmisję - chociaż pozwani sami nie przestrzegają zasad współżycia społecznego, zalegając z dokonywaniem płatności tytułem czynszu.

Skarżąca zarzuciła ponadto naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 kpc poprzez wyprowadzenie z materiału dowodowego wniosków z niego niewynikających, a ponadto sprzecznych z zasadami prawidłowego rozumowania poprzez przyjęcie, że powódka nie wykazała prawidłowości miesięcznej stawki czynszu oraz wysokości

dochodzonej kwoty - gdy z całokształtu materiału dowodowego wynika, że pozwani nie kwestionowali słuszności poszczególnych podwyżek czynszu, zarzucając jedynie niezaliczenie przez powódkę dokonanych wpłat oraz nieuwzględnienie rozliczeń mediów - podczas gdy przedstawiane przez powódkę wydruki z programu księgowego odzwierciedlają wszystkie dokonane przez pozwanych wpłaty oraz rozliczenie mediów; poprzez nieuwzględnienie opinii biegłego z zakresu księgowości, jako opartej na niekompletnych dokumentach - skoro z zeznań biegłego złożonych podczas rozprawy w dniu 17 stycznia 2013 r. wynika, że materiały na których bazował są wystarczające do sporządzenia opinii, co w konsekwencji doprowadziło do pominięcia faktu, że w dniu wniesienia pozwu oraz w sierpniu 2012 r. zadłużenie pozwanych przekraczało trzymiesięczną należność czynszową i doprowadziło do oddalenia powództwa w zakresie eksmisji. Zarzuciła również naruszenie art. 212 kpc poprzez błędne przyjęcie, że poszczególne podwyżki czynszu w okresie trwania stosunku najmu są okolicznością sporną, chociaż wysokość poszczególnych podwyżek nigdy nie była kwestionowana przez pozwanych, co ostatecznie doprowadziło do przyjęcia, że powódka nie wykazała wysokości dochodzonego roszczenia; poprzez pominięcie, że w sierpniu 2012 r. okolicznością bezsporną pomiędzy stronami był fakt, że zadłużenie pozwanych z tytułu zajmowanego lokalu wynosiło co najmniej 4.395,20 zł, co doprowadziło do błędnego uznania, że na w/w dzień zaległość nie przekraczała wysokości trzymiesięcznej należności czynszowej, a w konsekwencji do oddalenia powództwa o eksmisję.

Skarżąca wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez utrzymanie w mocy wyroku zaocznego z dnia 05 sierpnia 2003 r. w części dotyczącej eksmisji pozwanych z lokalu nr (...) położonego w W. przy ul. (...), zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kwoty 2.480,75 zł z ustawowymi odsetkami oraz zasądzenie solidarnie od pozwanych kosztów postępowania za obie instancje według norm przepisanych.

Pozwany A. H. wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie kosztów. Pozwana E. H. (1) w imieniu własnym i jako pełnomocnik pozwanej C. T. oraz interwenient uboczny miasto (...) W. wnieśli o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlegała oddaleniu, jako pozbawiona uzasadnionych podstaw prawnych.

Sąd Okręgowy podziela w całości ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I Instancji oraz dokonaną przez ten Sąd ich prawną ocenę - i przyjmuje je za własne.

Sąd Rejonowy słusznie przyjął, że strona powodowa nie udowodniła wysokości dochodzonego w sprawie roszczenia o zapłatę zaległego czynszu, a tym samym istnienia zadłużenia mogącego uzasadniać wypowiedzenie stosunku najmu lokalu.

W pozwie z dnia 25 października 2002 r. powódka wniosła o eksmisję pozwanych z lokalu nr (...) przy ulicy (...) w W. wskazując, że lokal zajmowany jest bez tytułu prawnego z uwagi na rozwiązanie stosunku pracy z pozwanym A. H. oraz o zapłatę kwoty 9.876,47 zł z tytułu zaległości czynszowych.

Wyroki, które zapadły w sprawie karnej oraz w sprawie pracowniczej (k. 215, k. 216) wskazały jednak jednoznacznie, że zarzuty stawiane pozwanemu A. H. oraz rozwiązanie z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia były nieuzasadnione. Tym samym niezasadne było żądanie eksmisji z powodu zajmowania lokalu bez tytułu prawnego.

W pozwie wskazano też z „ostrożności procesowej w związku z brakiem [na dzień wniesienia pozwu] prawomocnych wyroków zarówno karnego, jak i Sądu Pracy”, że pozwany pozostaje w zwłoce w zapłacie czynszu od 1999 r.

Przed wytoczeniem powództwa powód powiadomił jednak pozwanego A. H. i E. H. (1) jedynie o zamiarze wypowiedzenia umowy najmu z uwagi na istniejące zadłużenie, wyrażnego wypowiedzenia umowy najmu nie dokonano. Mimo zatem, że jako podstawę prawną żądania eksmisji wskazano w pozwie art. 11 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie praw lokatorów, żądanie w tym zakresie uzasadnione było w istocie rozwiązaniem z pozwanym A. H. stosunku pracy.

Dopiero w toku postępowania powódka pismem z dnia 30 maja 2012 r. skierowanym do A. i E. H. (1) wezwała do zapłaty zadłużenia wskazując, że jego wysokość uzasadnia wypowiedzenie stosunku najmu (k. 322), pismem z dnia 06 sierpnia 2012 r. wypowiedziała zaś umowę najmu lokalu na podstawie art. 11 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie praw lokatorów (k. 326).

Zgodnie z treścią tego przepisu właściciel, nie później niż na miesiąc naprzód, na koniec miesiąca kalendarzowego, może wypowiedzieć umowę najmu lokalu, jeżeli lokator jest w zwłoce z zapłatą czynszu lub innych opłat za używanie lokalu co najmniej za trzy pełne okresy płatności, pomimo uprzedzenia go na piśmie o zamiarze wypowiedzenia stosunku prawnego i wyznaczenia dodatkowego, miesięcznego terminu do zapłaty zaległych i bieżących należności.

Podzielić należy stanowisko Sądu Rejonowego, że w niniejszej sprawie nie wykazano jednak prawidłowości ustalania wysokości czynszu najmu, ani wysokości zadłużenia pozwanych.

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy nie jest możliwe jednoznaczne stwierdzenie, że w dniu 30 maja 2012 r. lub w dniu 06 sierpnia 2012 r., pozwani pozostawali w zwłoce z zapłatą czynszu za co najmniej trzy pełne okresy płatności, co mogłoby uzasadniać wypowiedzenie im umowy najmu. Wniosek taki nie wynika przede wszystkim jednoznacznie ze sporządzonej w sprawie opinii biegłego sądowego z zakresu księgowości.

Biegły podczas rozprawy w dniu 17 stycznia 2014 r. (k. 423 i nast.) wskazał wprawdzie, że dokumenty, na których pracował, były wystarczające do wydania opinii, jednocześnie jednak w opinii pisemnej wyraźnie zaznaczył, że sporządził ją w oparciu o szczerkową dokumentację odtwarzaną na bazie kartotek, a ustalenie zadłużenia za okres 16 lat przy braku pełnej dokumentacji jest utrudnione (k. 259).

Z opinii biegłego wynika, że zadłużenie na dzień 30 czerwca 2012 r. wynosiło 780,40 zł (według stanu za I półrocze), 1.700,78 zł za II półrocze, na dzień 31 grudnia 2012 r. wynosiło zaś 2.481,18 zł – i w tych okresach było niższe od 3-krotności wymaganego czynszu (k. 261, 262).

Jednocześnie wskazał, że przy zastosowaniu innego sposobu obliczeń (biorąc pod uwagę chronologiczne przypisywanie czynszu za miesiące poprzednie, z uwzględnieniem bilansu otwarcia) zadłużenie na dzień 30 czerwca 2012 r. wynosiło 6.986,82 zł (por. załącznik na 4 do opinii, k. 272 i opinia ustna biegłego, k. 423 verte).

Wskazać należy także, że sama powódka wielokrotnie zmieniała stanowisko co do wysokości kwoty zadłużenia pozwanych. Tylko w sierpniu 2012 r. trzykrotnie zmieniała dochodzoną kwotę (pisma z 14 sierpnia 2012 r., z 21 sierpnia 2012 r. i z 24 sierpnia 2012 r. – k. 256, 264, 242); dopiero w piśmie z dnia 06 grudnia 2012 r. (k. 362) zmodyfikowała powództwo w ten sposób, że wniosła ostatecznie o zasądzenie od pozwanych solidarnie kwoty 2.480,75 zł.

Wbrew twierdzeniom apelacji pozwani kwestionowali zaś w toku postępowania wyliczenia przedstawiane przez powódkę oraz kwoty przez nią żądane, przedstawiając własne kalkulacje – a tym samym kwestionowali wysokość poszczególnych należności czynszowych.

Już w sprzeciwie od wyroku zaocznego podnieśli, że brak było podstaw do obciążenia ich wielokrotną stawką czynszową za bezumowne zajmowanie lokalu i że powstała nadpłata została uwzględniona tylko częściowo. Wprost wskazali, że kwestionują rozliczenia przedstawione przez stronę powodową, gdyż nie uwzględniają one w całości zawyżonych opłat (k. 73).

Zgłaszali także zarzuty w zakresie skuteczności wypowiedzeń stawek czynszu (pismo z k. 242). Domagali się nadto przedłożenia dokumentów źródłowych, na podstawie których obliczano należności dochodzone przez stronę powodową – które nie zostały przedstawione.

Wskazać należy w tym miejscu, że - wbrew twierdzeniom powódki - nie ma znaczenia fakt, że pozwani nie kwestionowali wysokości czynszu na podstawie art. 8a ust. 5 ustawy o ochronie praw lokatorów. Skoro pozwani w

toku niniejszego postępowania kwestionowali wysokość stawek czynszu oraz zadłużenia, na powódce spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie.

W świetle powyższych rozważań nie ulega wątpliwości, że wysokość zadłużenia nie została w niniejszej sprawie udowodniona. Tym samym nie było możliwe ustalenie, że wypowiedzenie umowy najmu na mocy art. 11 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie praw lokatorów było skuteczne.

Niezależnie od kwestii nieudowodnienia wysokości zadłużenia żądanie eksmisji nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na sprzeczność tego żądania z zasadami współżycia społecznego. Podzielić należy stanowisko Sądu Rejonowego, że powódka nie może domagać się opróżnienia lokalu przez pozwanych z uwagi na nieuiszczanie opłat czynszowych w sytuacji, gdy jej poprzednik prawny pozbawił pozwanego A. H. źródła dochodu, rozwiązując z nim bezpodstawnie umowę o pracę i oskarżając – również niezasadnie – o popełnienie przestępstwa.

Przyjmując nawet zatem, że umowa najmu lokalu wypowiedziana została na mocy art. 11 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie praw lokatorów już poprzez wniesienie w dniu 25 października 2002 r. powództwa o zapłatę zaległości czynszowych (przy założeniu, że zadłużenie było wówczas wyższe od 3-krotności czynszu) – to żądanie eksmisji, w świetle art. 5 kc, również nie mogłoby zostać uwzględnione.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd Okręgowy na mocy art. 385 kpc orzekł jak w pkt 1 sentencji. O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł w pkt 2 na mocy art. 98 § 1 i § 3 kpc i § 6 pkt 3 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Małgorzata Kamykowska Bożena Kulczycka Małgorzata Truskolaska-Żuczek